52ste jaar. — Nr 6.

Zaterdag, 14 Januari 1905.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement :

Drie maal per week :	6 fr.	per jaar.
Een - -	5	-
Twee - -	4	-

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 14 JANUARI 1905.

—zoo—

VAN ALLES WAT.

ZOETE LAMMEKENS. — Met Nieuwjaar is te Bergen een nieuw socialistisch blad verschenen. Zijn program-artikel vangt aan met deze verklaring : « Wij zijn socialisten en godloochenaars. » Zijne hoogste betrachting is de toekenning van den grond aan de kollektiviteit of het algemeen samenbezit. Het blad heet dan ook *La Terre* en legt zijne toekomste manier van werken uit als volgt :

« Wij zijn *zachtmoedigen en vreedzamen* en wij zijn van gevoelen dat het leven van elken persoon geheiligd is. Wij weten ook dat de maatschappelijke omwenteling, welke wij uit al onze krachten wenschen, eene zaak is van wetenschap en niet van geweld. Niettemin... gelooven wij, aangezien de meerderheid der menschen samengesteld is uit schurken en onwetenden, dat het geweld noodzaakelijk zal zijn voor de inrichting der nieuwe samenleving, en *dat de bloemen der aanstaande lenten zullen ontluiken in het rookende bloed der geslachten.*

« Daarom zijn wij *rooden* en geene *gelen* ; daarom zullen wij altijd langs den kant der *revolutie* staan tegen de *reaktie*, van waar deze ook moge komen. »

Wat zoete lammekens, niet waar ? Dat zijn nu de *zachtmoedigen* en *vreedzamen* die alzoo spreken. Wat moet het dan zijn met de geweldigen en strijdlustigen !

* * *

« VOORUIT » IS KWAAD. — Er waren te Gent inzamelingen gedaan voor eene liberaal-socialistische schoolkantien. En die omhaling heeft zoo weinig opgebracht dat het blad nu woedend is op.... de katholieken.

Immers deze hebben voor dat propagandawerk niet willen geven.

Waaruit blijkt dat men, om goedie giften te krijgen, bij de katholieken moet zijn. Al de anderen : TOUS PINGRES !

* * *

VALSCH. — Nopens het werkmanspensioen in Frankrijk, stoffen en bluffen de socialisten-bladen weer eens gelijk doortrapte en schaamtelooze leugenaars. Zij zeggen dat de nijverheidswerklieden in Frankrijk een pensioen krijgen van 360 fr. en de landbouwerklieden een van 240 frank.

Welnu, zij krijgen hoegenaamd niets ; de wet is niet gestemd en bovendien zullen zij er jaren lang moeten voor storten.

Als overgangsmaatregel zullen de oudelingen slechts een pensioen van 60 fr. bekomen, dus minder dan hier. — indien zij het wel ooit krijgen, — en dan nog vier of vijf jaren later dan het hier te lande reeds bestaat.

De werklieden van Frankrijk zullen dus nooit zoo goed bedeeld worden als die van België.

* * *

De liberalen worden waarlijk kluchtig : toen zij aan 't roer waren, deden zij volstrekt niets voor den werkman en het eenige waarvoor zij bezorgd waren, was hunne vrienden aan vette postjes te helpen en met het geld van alleman hunne politiek te bevoordeeligen ; maar zoo zij nu kunnen meester geraken van 't land, gaan ze er een hemelke van maken, en al de oude werkmenschen zullen mogen rentenieren. Ze zeggen wel niet waar ze 't geld zullen halen maar daar zitten zij niet mede in, niet meer dan 't schipperke die eene keers beloofd had zoo dik en zoo groot als de mast van zijn schip ; er was voor 't schipperke maar een kwestie van veilig in de have te geraken en dan, dacht hij, is er geene keers meer noodig. En bij de liberalen is het ook zoo : er is maar kwestie van meester te geraken en dan zullen zij wel hunne botten vagen aan hunne dwaze beloften.

Beloven, hoffen en blageeren dat kost altemaal geen geld, en de eerste de beste charlatans en bandetrekkers kunnen dat zoo wel als de liberalen ; maar 't is te zien of het volk dom genoeg zal zijn in dien liberalen appel te bijten.

* * *

EEN LIBERALE COMBLE ! — Dit jaar gaan de liberalen het 75e jaar van België's onafhankelijk en den voo uitgang en den bloei ervan geestdriftig vieren met de katholieken, die sedert twintig jaar ons landeke bestieren en het op de hoogsten top van richting en welvaart gebracht hebben, en van eenen anderen kant razen en schreeuwen zij aanhoudend in al hunne gazetten — om erbij doof te worden — dat ons land op den boord der bankroet staat, en zoo slecht mogelijk geregeerd wordt.

Knoopt dat al aanen, en zegt mij dan eens of de liberale gazetten, als zij tegen onze regeering huilen, hunne lezers voor den aap houden, ja of neen ?...

De Vooruitgang

« Tijd is geld. » Dat is de stelregel bij de Engelschen, bij de Amerikanen, bij al de mannen van verstand, welk land of werelddeel, zij ook bewonen. « Tijd is geld. » Veel werk afdoen, veel weg afleggen, veel opbouwen, veel afbreken op korten tijd, dat is het waar de vooruitgang naar streeft, en degenen welke er in geluk'd de snelste jacht te maken, wint zeker den palm en mag luid victorie roepen.

Op elk gebied, op elk terrein geldt dit orde woord « Tijd is geld. »

Overzien wij eens wat er op het gebied van nijverheid sedert eenige jaren in machienerij en werktuigkundige werd voortgebracht, en wat verbazend paat van snelheid en kracht men reeds bereikt, zonder dat de streving van vooruitgang ooit heeft opgehouden.

« Tijd is geld, » zegt men, en men zoekt geduring en onophoudend, en geen jaar gaat er voorbij zonder dat een nieuwe uitvinding van spoediger en meerder voor te brengen, de oudere stelsels weder verdringt.

« Tijd is geld, » vooruit is de weg, zeggen ook de stelrijders, de motocyclisten, en automobilisten en andere doodrijders van onzen tijd en moest er al eene den nek breken, of armen of beenen bij verliezen, dat is niets gekort, dat jaagt hun den schrik niet aan en is zelfs niet eens in staat hun duizelige vaart te bedaren.

Zeker is de vooruitgang onder velerlei opzichten een schoon ding, doch onze oudjes zouden stellig een aardig gezicht maken, indien zij eens eventjes uit hun graf moesten opstaan, om die duizelige beweging van vandaag te beschouwen, zij die voor stelregels aangenomen hadden :

Voorzichtigheid is de moeder van de wijsheid : Tracht niet *veel*, maar wel *goed* werk af te doen :

Al te haastig vangt niet.

Ik durf niet verzekeren dat ze van schrik in hun graf niet zouden terug kruipen, uit vrees van er armen of beenen bij te verliezen.

De eeuw van vooruitgang heeft zeker in de gansche wereld eene gansche omkeering gemaakt, en ofschoon er geene medalie is die hare keerzijde, haren goeden en slechten kant niet heeft, moet men toch bekennen dat wij op verbazende wijze zijn vooruitgegaan, en dat wij aardig zouden staan kijken, als wij onzen roggen boterham bij het licht van een oordjes keersken moesten opeten, gelijk in grootmoeders tijd. En toch kloegen onze oudjes nog zooveel niet als wij, of er hing niet half zooveel nijd en afgunst in de lucht, dan nu. De mensch is nooit verzaad, nooit te vreden. Hoe meer men heeft, hoe meer men hebben wil.

Opvoeding

Zie hier een kleine geschiedenis die ons leert hoe misverstand en oneenigheid de beste inzichten verijdelen.

Een brave burger had besloten, te samen met zijne huisvrouw een kleinen moestuin te bebouwen. Wanneer alles geschikt was, en voor elke soort van groenten iedere plaats bepaald, bleef er nog een klein plekje grond ongebruikt over. De goede man, willende eene aangename verrassing aan zijne vrouw verschaffen, dag dit ledig bedje grond te benuttigen om er salade op te zaaien. 's Anderendaags ging de vrouw, ook met hetzelfde geheim inzicht, naar de tuin en beplantte het ledig plekje grond met boonen. Man en vrouw kwamen nu beurtelings hunne geheime plantitg bezoeken, om ze van alle onkruid zuiver te bewaren. Zo gebeurde het dat de man als onkruid uittrok de boonen welke de vrouw geplant had, terwijl deze op hare beurt als onkruid wegnam de salade welke de man zoo zorgvuldig had gezaaid. Op die wijze was er voor het laatst noch salade noch boongewas te vinden. Beiden waren hoogst verwonderd en wisten eindelijk niet wat denken.

Bij de opvoeding der kinderen zien wij dikwijls hetzelfde gebeuren ! Men bekomt die zelve uitwerksels, als moeder laat geschieden hetgeen de vader verboden heeft ; of als vader door woord en voorbeeld omverre werpt hetgeen moeder met zooveel zorg en moeite heeft geplant en doen opgroeien.

Liefdadigheid.

O, rijke lieden, wie ge ook zijt
Van welk geslacht of stand,
Ziet daar weerom de wintertijd,
Waarin zoo menig brave lijdt :
O reikt nog eens de hand !

Hier smeekt een grijze kranke man,
Al bibberend om een kleed :
Wie troost er toch dien oude dan ?
O, die een kleerstuk missen kan,
Hij make 't hem gereed.

Hier weent een moeder met haar kroost
Dat be ft van druk, van rouw ;
Hun stoof staat koud, en de uwe bloost.
Ach, spaart wat kolen slechts, en troost
Daarmee die brave vrouw.

Ginds slapen kleinen onder 't dak.
Waardoor het sneeuwt en vriest.
Komt, draagt of zendt hun toch een pak
Met dekens en een beddezak
Die ge uit uw voorraad kiest.

Ja, helpt en troost zooveel gij kunt
Der armen ramp en druk ;
Langs hier wat brandstof daar wat munt,
Een bed, een brood, een kleed gegund ;
En smaakt dan 't reinst geluk.

Of hebt gij nooit een vreugd beleefd,
Die 't harte dan geniet,
Wanneer men aan den armen geeft,
En hen, die men geholpen heeft,
Getroost en vreugdig ziet !

U, rijken, was de Hemel mild,
En zooveel anderen niet ;
Waarom ? Om u !.... O, neen. Hij wil
Dat gij uw broeders lijden stilt,
In zijn nood voorziet.

Hoe menigeen heeft geld en goed,
Maar vindt geluk noch rust ?
O, dat hij met zijn overvloed,
Een naakte kleed', een arme voed',
Wis krijgt hij levenslust.

Want helst gij dan als goede heer
Uws broeder leed verzacht,
O zet, gerust van hart, u weer
In 't mollig dons, aan tafel neer ;
Gij hebt uw plicht betracht.

« Wie veel dan heeft, hij geve veel, »
Zoo wil 't de goede God.
« Wie weinig heeft, geeft toch een deel
Van harte ervan : Zieldaar geheel
Een allerschoonst gebod.

LUITENANT-GENERAAL

de TIECKEN de TERHOVE,

door den schrijver van de

GESCHIEDKUNDIGE SCHETS DER STAD TONGEREN.

VERVOLG.

Zonder twijfel kwam die brief van eenen van de zeldzame partijgangers, in België, van het huis van Oranje.

In den voormiddag van den 11e verjoog de voorwacht van het kleine Belgische leger de vijandelijke soldaten van Bautersem tot Roosbeek.

Van eenige officieren vergezeld, waagde het de Koning zelf wat verder te trekken dan de voorposten stonden, in eene verkenning langs den kant van Beauvechain, en daar men hem aanzette voorzichtigheidshalve zich niet te ver te wagen, antwoordde hij : Meet men dan niet het voorbeeld geven aan de jonge soldaten ? »

Het eigenlijk gevecht begon des anderdaags, om 4 ure 's morgens. De afdeeling Van Geen bracht wat wanorde in den linkervleugel van het Belgische leger bestaande uit de brigade Niellon en de burgerwachten ; die aanval had plaats te Lubbeek. De hertog van Saksen-Weimar, aan het hoofd van de tweede Hollandsche afdeeling, veroverde den weg op Brussel en de Prins van Oranje, met het overige der strijdmachten, randde van voren het kleine leger aan van Leopold, die den aanval moedig afweerde van veel sterkere strijdmachten dan de zijne.

Verplicht te wijken, trok hij langzaam naar Leuven.

Het leger van de Tiecken, ofschoon door eene driedubbele macht omsingeld, gelukte erin zich los te maken, zonder de wapens te moeten neerleggen ; dat was dank aan de krachtdadige leiding der opperhoofden. Ook maakte Leopold het feit bekend aan gansch het Belgisch leger in de volgende zeer lofsprakige dagorde :

» Zijne Majesteit heeft tijdens den korten veldtocht die plaats greep, aandachtig het gedrag der verschillende legerkorpsen gade geslagen, waar het Scheldeleger uit bestaat en die zich rechtstreeks onder zijne bevelen bevonden.

» Zijne Majesteit belast mij kennis te geven aan het Belgische leger, dat hij ten uiterste voldaan is over de artillerie, die door hare onversaagde dapperheid, hare onberispelijke tucht en goede orde in de optochten, kantonneeringen en veldwachten, wel de koninglijke goedkeuring verdient, waarvan ik heden het geluk geniet de tolk te zijn.

» De koning prijst insgelijks de ruiterij, die in al de omstandigheden met eene wezenlijke behendigheid de noodige bewegingen wist uit te voeren.

« Verscheidene korpsen voetvolk hebben zich ook onderscheiden en een ander dagorde zal de regimenten of afdeelingen doen kennen, die waarlijk beloven in de oogen Zijner Majesteit ; maar allen zijn in dat geval niet en hij het voetvolk in 't algemeen, moest er meer zekerheid en regelmatigheid zijn in de marchen. De hoofden der korpsen moeten er vooral naar uitzien om het getal achterblijvers te doen verminderen, die de wegen belemmeren en zonder voldoende redenen, de troswagens vullen. »

Brussel, 15e Oogst 1831.

De Brigade-Generaal,
Hoofd van den Algemeenen Staf,
Geteekend : D. d'Hasse.

Nogtans bereidde zich de Prins van Oranje om al zijne strijdmachten op Leuven af te sturen, toen de Engelsche gezant hem deed verzoeken eenen wapenstilstand aan te nemen en hem tevens het weten dat de voorwacht van het Fransche leger Brussel naderde.

De steeds dreigende houding van de Hollanders en vooral van de afdeeling van den hertog van Saksen-Weimar deed, niet zonder reden, veronderstellen dat deze Generaal, met eenige wanorde in het Belgische leger te brengen, de vernedering poogde te vergrooten. Maar Leopold wist het plan te verijdelen. Hij plaatste zich aan 't hoofd der ruiterij en geraakte tot op den steenweg van Mechelen.

Onder weg gaf hij den Luitenant Caijetan het bevel naar Leuven weder te keeren en Generaal de Tiecken te berichten dat het hoogst noodig was zijnen tocht op Campenhout te verhaasten, halfweg Leuven en Mechelen gelegen.

Caijetan volgde in aller ijl den zijweg, toen een aantal voetgangers, achter de huizen verborgen, hem met geweerschoten aanrandden. Het paard verschrikt, keerde om, en ging op hol. Aan de voorposten, bij de brug van Campenhout, gelukten er eenige lanciers in het tegen te houden. Caijetan viel in bezwijming neer ; hij was zwaar gewond aan den schouder.

Generaal de Tiecken, ziende dat de weg versperd was door de troepen van den hertog van Saksen Weimar, stuurde een onderhandelaar om te herinneren dat de afgezant van Engeland, ten akkoord met Koning Leopold, een wapenstilstand van vier en twintig uren had verkregen, op voorwaarde dat de Belgen Leuven zouden verlaten. Die onderhandelaar werd niet wel ontvaald en de hertog wilde er niet in toestemmen den weg vrij te laten voor het leger van Generaal de Tiecken.

Een halve batterij rekruten, in galop aan het hoofd der kolom, gaf vuur op de Hollandsche dragonders, die achterruit weken. Op dat teeken, kwam de artillerie van den hertog bij en randde hevig het leger aan van de Tiecken. Een kapitein plaatste in der haast nog drie stukken geschut, nevens de stukken, die het vuur hadden geopend. De kanonslagen brachten zulke wanorde in de vijandelijke rangen, dat deze hals over kop de vlucht namen.

Toen de kapitein het laatste schot loste, sprong het kanon.

De jagers te voet achtervolgden den vijand, die de hoogten van den linkerkant van den weg bezet hielden. De Belgen zonder acht te geven op het geschut der Hollanders, beklommen die hoogten en maakten er zich van meester. Nogmaals week de vijand in de vlakte tot aan een bosch, waar zich eenige zijner troepen verschalen hielden.

Sergeant Jacques, een Brusselaar, vervoerd door de hevigheid van het gevecht, trok met eenige carabiniers van zijne compagnie door de rangen der Hollandsche schutters en viel met geweld den hertog van Saksen-Weimar in persoon aan en het piket dragonders, dat hem als wacht diende. Een sabelslag van een der wachten sloeg hem omver en de dragonders waren op het punt hem te dooden, toen de hertog, aangezien zijnen moed, hem verder deed brengen en wel verzorgen.

Op dat oogenblik kwam de gansche Hollandsche ruiterij op het terrein en de aanranding hadde hun kunnen voordee aanbrengen, maar toen de Dragonders, onder het geleide van den hertog van Saksen-Weimar, den steenweg van Mechelen naderden, waren de kolommen van Generaal de Tiecken doorgetrokken, doch niet zonder nog eene ontmoeting, maar van een gansch ander slag.

Onder weg zag de Tiecken op eens in vollen draf Generaal Goblet aangereden komen, die hem met den arm vattede zeggende :

— « Generaal, gij moet met uwe troepen naar Leuven terugkeeren : een wapenstilstand is geteekend. »

De Tiecken antwoorde : « Ik zal niet naar Leuven gaan. Gij beweert dat er een wapenstilstand is en de Hollanders houden al de uitwegen bezet. Ik wil mijne mannen niet bloodstellen aan een toestand gelijk aan dien van Generaal Marck, te Ulm, die daar verplicht werd de wapens neer te leggen. Ik zal met mijne troepen daar gaan, waar de koning zich bevindt : dat is mijne plicht ! »

— « Eh wel, Generaal, zegde Goblet, ik zal den Koning uwe handelwijze bekend maken. »

— « Ik zal eerder bij zijne Majesteit zijn dan gij en hem wel rekenschap van alles geven. »

De Generaal Goblet drong nog aan om de Tiecken over te halen, maar deze weigerde krachtdadig, gaf het bevel vooruit te trekken en desnoods den vijand te overrompelen.

(Wordt vervolgd.)

STADS- en PROVINCIENIEUWS.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 9 FEBRUARI.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 250 koeien en kalveren, 192 vette varkens en 1271 magere varkens, 2 schapen, 396 paarden.

Apotheek. — Zondagsrust.

ZONDAG 15e JANUARI zal de Apotheek van **M. VANDERYST** alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

St-Gregoriusbond der Dekenij TONGEREN.

Verleden donderdag had, in het O. L. V. College alhier, de eerste praktische vergadering plaats, onder het voorzitterschap van den Z. E. Heer Pastoor Demal.

Buitengewoon talrijk was de vergadering, — meer dan vijftig orgelisten, kosters en zangers namen er deel aan, en de lessen werden met de grootste belangstelling en aandacht gevolgd.

De heer Fr. Corswarem, orgellist van Webede, gaf in zijne eerste les verscheidene klare uitleggingen over de uitvoeringswijze van den Kerkzang. Deze onderwijzing werd dadelijk door de leden, onder de leididg van den lesgever, toegepast op het *Kyrie* der mis *In dupl. Solemnioribus.*

Daarna gaf de Heer Fr. Vranken, bestuurder van den bond, de eerste onderrichting over het begeleiden van den Gregoriaanschen zang. Hij duidde de algemeene regels aan, welke moeten gevolgd worden bij eene goede orgelbegeleiding ; deze belangrijke regels zullen in de volgende lessen verder uitgelegd worden.

Deze eerste vergadering van den St-Gregoriusbond heeft op de talrijke leden den besten indruk gemaakt, en indien de volgende zittintingen even goed bijgewoond en de lessen even degelijk gegeven worden, dan is het niet te betwijfelen of deze nieuwe inrichting zal aan aller verwachting beantwoorden en de kostbaarste vruchten afwerpen.

Katholieke leesbibliotheek GEVESTIGD HONDSTRAAT.

De Commissie van de kathol. boekerij beveelt haren arbeid dringend in den zedelijken en stoffelijken steun van alle welgezinde inwoners der stad aan. Er bestaan nu twee gedrukte lijsten, verkrijgbaar ten allen tijde in 't lokaal of bij een der leden der commissie ; de lijst der Fransche boeken, behelzende 88 bladz., aan *een halven frank* ; die der Vlaamsche boeken met 44 bladz., *aan 25 centiemen*. De lijsten bewijzen aan de lezers zonder twijfel groote diensten ; ze moeten tevens als hulpmiddel dienen, om den geldelijken toestand der bibliotheek te verzekeren. De Commissie neemt hier de gelegenheid te baat, om aan de geëerde drukkers haren dank uit te spreken voor hunne allergunstigst gestelde voorwaarden, waardoor het mogelijk geworden is, den prijs dier fraai gedrukte lijsten zoo laag te bepalen en in ieders band te verschaffen, zoodoende hebben beiden veel bijgedragen, om die allernuttigste instelling te bevorderen. Denk ook aan alle weldenkenden, die artikel 10 van het reglement willen ter harte nemen. Dit artikel spreekt van Jaarlijksche abonnementen aan drie frank ten minste. Men heeft dan recht op twee boeken telkens dat de Bibliotek open is. Men wordt daardoor ook beschermlid van de boekerij en draagt dus bij tot verspreiding van vrome, zedelijke en nuttige lectuur. Boeken, vooral Vlaamsche voor elken leeftijd en voor alle doeleinden zijn steeds welkom.

De Schatbewaarder, Eerw. Heer Reijners, zal zelve de bijdragen der abonnementen of be-

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.

OOM HANS.

2de *vervolg.*

— Wat kunt ge toch dom redeneeren. Ook zonder dat zoudt ge geen gebrek lijden. Wij kunnen ons immers goed redden ! Dat ge zoo druk werkt is uw eigen wil.

— Zeker, Kaatje ; de arbeid maakt het leven zoet.

— Och laat die grappen toch ! Ik ben er volstrekt niet voor in de stemming.

— Neen, ik zie het wel, ge hebt het u zelve weer lastig gemaakt. Als gij u daar niet tegen verzet, kan niemand u helpen. Ge verbittert slechts u en anderen daardoor het leven. Wat scheelt er eigenlijk aan ?

— Wat een onnoozele vraag ! . . . Maar, daar hoor ik Lindner aankomen. Ik zal het hem nu eens goed zeggen ! Laat nu ook nog niet op u wachten, Annet !

Mevrouw Lindner liep haar echtvriend te gemoet. Reeds in den gang begroette ze hem met verwijten ; toch was hare stem niet zoo krachtig als straks toen Lindner, weinig aandacht op haar nemend, het vertrek binnentrad. Ook Annetta Norden, het jonge meisje, trad binnen.

Het eenig antwoord dat ze van haren schoonbroeder op haren groet ontving, bestond in een zacht gebrom, dat plotseling werd afgebroken, toen men de deur van Günthers kamer hoorde openen en onmiddellijk daarna een veerkrachtigen stap op den trap hoorde naderkomen.

— Het schijnt mij toe dat die windzak naar boven komt ! riep Lindner nijdig. Hij heeft zeker gewacht tot ik thuis kwam. Hij moet zeker weer uit den nood geholpen worden ; maar daar komt niets van. Ik heb voor dien mijnheer van Habenichts geen geld meer ! Hoort ge, Kathinka, ik ben niet thuis. Als die gewezen luitenant iets wil, moet hij maar op mijn bureel komen, hier doe ik geene zaken ; ik ben dus niet te spreken.

En als een paling voortglijdend, verdween hij in de zijkamer.

Mevrouw Kathinka ging den onwelkomen gast tegemoet met een gezicht dat alleen voldoende was, om dezen bang te maken ; het had echter op Erik Günther niet de gewenschte uitwerking.

Deze was intusschen binnengekomen en begroette de gramstorige huisvrouw met uitgezochte vriendelijkheid.

— Goeden avond, mevrouw Lindner, het doet me genoegen, u welvaren te zien ! En hoe voortreffelijk staat u dat huisgewaad ! Het getuigt van een fijnen smaak !

— Vind u het schoon ? Het is toch erg eenvoudig, sprak de vrouw gestreeld, terwijl hare onvriendelijke gelaatstrekken merkwaardig ophelderden.

Erik maakte van deze gelegenheid onmiddelijk gebruik en verzekerde dat het kostuum allerliefst was. Juist dat eenvoudige maakte het fijn ! Ja, ge verstaat de kunst er van, u te kleeden. In een woord, chic !

— Ja, hernam mevrouw Lindner, welgevallig glimlachend, dat heb ik geerfd van mijn mama, die had zulk een fijnen smaak, ze was een geboren barones von Grundner, zooals u bekend is. Maar ik houd u op, mijnheer Günther, ge wenscht zeker mijn man te spreken ? Hoe jammer, dat hij niet thuis is. Kan ik misschien ?

Erik kende zijne menschen ; door een paar beleefdheden had hij zijn doel bereikt. Hij baande zich gaarne den weg met zulke gangbare munt. Als iets, dat vanzelf sprak, deed hij zijne schrede in de richting van de woonkamer, terwijl hij sprak :

— Hoe, is mijnheer Lindner niet thuis, maar dan komt hij toch zeker gauw ! Het is immers al over achten. Misschien zult ge me wel willen toestaan een paar minuten op hem te wachten, want ik heb eene zeer gewichtige meedeeling te doen.

— Och het zal hem erg spijten, stamelde Kathinka, maar ging toch met zichzelve te rade, of het niet verstandig zou zijn haar man te roepen, daar de meedeeling van Günther van zooveel gewicht was. M. Günther was bovendien een aangenaam jongmensch en men kon jegens zulk een beleefd heer, toch niet onhoffelijk zijn. Ze vervolgde dan ook, terwijl ze de deur van het woonvertrek opende, wil u niet binnengaan ? In het midden der kamer stond haar zuster. Het jonge meisje was in het oogvalleng bleek. Hare groote, donkere oogen zagen den binnentredende in bijna angstige spanning aan. Het was alsof ze iets vroegen. De jongeling scheen de vraag te verstaan of liever te raden. Toen mevr. Lindner het vertrek had verlaten om te zien of haar man thuisgekomen was, nadat ze het meisje verzocht had Günther een stoel te geven, trad deze op haar toe en sprak op gedempten toon :

— Dat hoopte ik juist, jufvrouw Annetta, u een oogenblik te spreken, terwijl uw schoonbroer zijn avondmaal gebruikt ; ik weet, dat hij zich daarmee niet overhaast, daarom volgde ik hem langzaam op de hielen, zoodra ik hem de woonkamer hoorde binnengaan.

— M. Günther, antwoordde het meisje treurig, waarom zoekt ge Lindner weer op. Beloofdet ge mij niet vast. . .

— Geen geld meer van hem te leenen ! vulde Günther aan. Zeker, dat beloofde ik u en ik houd woord. Ik leen van uw schoonbroer geen penning meer. Ik breng hem 't geleende terug. Fortuin heeft mij toegelachen. U mede te deelen hoe en waardoor, daarnaar hebb ik den geheelen avond reeds verlangd, maar ik durfde niet komen vóór uw schoonbroer thuis was gekomen, daar ik u dan misschien niet had te zien gekregen. Daarom heb ik dit oogenblik afgewacht, want het was de wensch mijns harten u te spreken.

Reeds bij de eerste woorden helderde het gelaat van het meisje op en met levendige deelneming luisterde ze naar hetgeen Erik korten tijd te voren aan mevr. Rothenburg had meegedeeld. Met haastige woorden vertelde hij alles, ook dat hij binnen weinige dagen naar Amerika zou vertrekken. Annetta's gelaat kreeg eene uitdrukking van droefheid. Als een sluier zonken de lange donkere wimpers over hare onschuldige, zielvolle oogen. Door deze beweging trad de eigenaardige schoonheid van het meisje in het oogvalleng te voorschijn. Haar gansch verschijnen was opvallend lijn en teer als van eene dame van hooge afkomst. Een weerschijn van stille zwaarmoedigheid sprak uit al hare gelaatstrekken, terwijl ze nu zacht uitriep :

— Wilt ge werkelijk het vaderland verlaten en zoo spoedig ?

— Ja, ik ga, antwoordde hij ernstig, en weet ge waarom ? Omdat ik u bemin, Annetta, en helaas nog niet tot u spreken kan. Maar een ding mag en moet ik u zeggen. Ik ben voornemens hier geen tijd meer nutteloos te laten verloren gaan, maar zonder verwijl om naar Amerika te vertrekken om daar te arbeiden. Vlijt en vaste wil zullen mij wel helpen om een passenden werkkring te vinden en zoodoende mijn onderhoud te verdienen. Heb ik het eens zoover gebracht, dat ik u uit uwen tegenwoordigen toestand verlossen kan, dan kom ik terug. Wilt gij op mij wachten ?

Het kleine meisje was diep getroffen. Onwillekeurig echter maakte hare kleine hand een afwijzend gebaar en met sidderende stem smeekte zij :

— Mijnheer Günther, een heer als gij, een kind van voorname ouders, mag niet zoo spreken tot een arm meisje, tot de dochter van een geruineerd man, die met handenarbeid haar brood moet verdienen. Tusschen u en mij ligt eene geheele wereld !

— Ja, eene wereld van vooroordeelen, antwoordde hij snel, maar ik ben vermetel genoeg om die te overbruggen. Wij staan beide tamelijk wel alleen op Gods aarde, maar juist uwe verlatenheid, die oorzaak is dat ge voor u zelve moet zorgen, dierbaar meisje, maakt mijn wensch om voor u te mogen zorgen nog vuriger. Bovendien wees verzekerd, dat juist de arbeid, waar deze vlijtige handen zich zoo mee plagen, u in mijne oogen edelt. Vertrouw en geloof mij, Annetta, ik bemin u oprecht. Het is geen vurige, voorbijgaande hartstocht, die mij tot u doet spreken. Ik spraak in volle overtuiging tot u, met het bewustzijn, hoe veel dank ik u verschuldigd ben.

— Mij ? riep het meisje op den toon der onschuld. Waarmee heb ik dan uwe dankbaarheid verdiend ?

— Meent ge, dat ik vergeten ben, hoe trouw gij verleden winters, tijdens mijn ziekte de goede mevr. Rothenburg ter zijde hebt gestaan in mijne verpleging en denkt ge, dat mij uwe goede, trouwhartige waarschuwing ontgaan is, om mij in oogenblikkelijke verlegenheid liever openhartig tot een goeden bloedverwant of waren vriend te wenden, in plaats van uit valsche schaamte en dwaze lichtzinnigheid hulp te zoeken bij sjachelaars. Gaarne gal ik u mijn eerewoord om dat lichtzinnige geld leenen te laten, en ik zelf alleen weet, wat ik aan uwe goede vermaningen te danken heb. Ik leerde mijzelven overwinnen, mij voor mijzelven schamen over mijne onbezorgdheid, mijn gebrek aan geestkracht, mijn tijdverspillen ; meer nog, ik leerde begrijpen, wat eervolle, fatsoenlijke arbeid is. Uw voorbeeld bracht mij tot die wetenschap. Toen ik zag, hoe gij door vlijt, moed en ernst uwe zeltstandigheid trachtet te bewaren, werd mijn beter « ik » wakker in mij, werd ik de man, aangespoord door uw voorbeeld om mij door niets te laten afschrikken, maar moedig den strijd met het leven aan te gaan. Uwen raad opvolgende, wendde ik mij tot een waar, oud vriend. Hilda zal u wel meer van hem vertellen. Nauwelijks had Erik deze laatste woorden gesproken of mevrouw Lindner trad het vertrek weder binnen.

Zij had getracht haar man te bewegen om Günther te woord te staan, doch deze volharddde, terwijl hij op zijn gemak soupeerde, bij zijn eenmaal genomen bevel namelijk, om te zeggen dat hij niet te spreken was : de kale mijnheer zou toch zeker weer geldgebrek hebben.

Niet zonder verlegenheid verscheen Kathinka weer voor den bezoeker met de boodschap, dat haar man wel thuisgekomen was, maar zich niet wel gevoelde en daarom M. Günther niet te woord kon staan.

— Wel, dat spijt mij ! riep Günther, teleurgesteld. Ik weet niet, of ik M. Lindner morgen op zijn kantoor zal kunnen bezoeken, door mijn vele bezigheden, want ik ben voornemens de stad te verlaten en zou Lindner gaarne vooraf het geld, dat ik van hem geleend heb, teruggeven. Ik heb het bij mij gestoken.

Zooals Günther gedacht had, besloot Kathinka haar man hiervan kennis te geven ; want ze wist welk een aantrekkingskracht het geld op hem uitoefende. Zij vergistezichniet. Zoodra Lindner vernam, wat er aan de hand was, gevoelde hij zich wel genoeg, om M. Günther te woord te staan.

Inmiddels had deze door zijn verstandige taktiek verkregen, wat hij wenschte ; nog een paar minuten ongestoord met Annetta kunnen praten. Annetta, lief meisje, mag ik aannemen, dat uw hart iets voor mij gevoelt ?

Ze sloeg hare zachte oogen tot hem op. Haar antwoord was erin te lezen, ze beproefde hem evenwel nog eens te waarschuwen.

— Ik smeek u, M. Günther, laat me niet hopen op iets, dat, indien het niet vervuld werd, mij het hart zou doen breken. Spreek geen overhaaste woorden ! Er zal eenen tijd komen, dat ge bij de voornaamste families moogt aankloppen om eene bruid te zoeken ; ik echter ben een meisje zonder middelen, wiens vader in het armenhuis woont.

— Maak u daarvoor niet bezorgd, kind ; armoede is geen schande. Gij zijt een kind van fatsoenlijke ouders, de dochter van een genie en uw moeder was zelfs, zooals mevr. Lindner zoo gaarne vertelt, van adel. Zie, zoo iets — ging hij schertsend voort om Annetta wat op te vroolijken — kan ik in mijn stamboom niet aanwijzen. Ik ben slechts van goede burgerafkomst ; we passen juist bijeen.

Het meisje schudde weemoedig het hoofd.

— Men kan de meening der menschen niet verachten, zonder dat deze het leven verbitteren kunnen. Geloof dat ik geen passende bruid voor u ben.

— Kleine wijsgeer, fluisterde hij, dan zal ik, trots de wereld, niet rusten, voordat ik u als zoodanig zal hebben gewonnen. Laten we elkander trouw en vast ter zijde staan. Mij zal het ginds in de Nieuwe Wereld een prikkel zijn, te weten dat gij, dierbaar meisje, mij bemint en op mijne terugkomst wacht. Nog eenmaal, ik verzeker u, ik kom terug, zoodra ik u kan vragen mijne vrouw te worden. Wilt ge op mij wachten ?

— Als gij komt zult ge mij vinden, sprak ze zacht.

— Annetta, mijne lieve, dierbare bruid, hoe